

SERES REBEKA

közösségi közlekedés

fekete szandált vettem fel az apokalipszishez,
mert édesanyám mindig azt mondta, ki kell öltözni,
ha azt akarjuk, komolyan vegyenek,
arról viszont elképzelése sem volt,
hogy mikor a reggeli tömeg lábnyomaiban
esetlenül egyensúlyozom, egy próféta
az aluljáróban azt rivallja felém,
a miniszterelnököt meg fogják ölni,
s a világvégével isten is halott lesz,
túl sok idő telik el két pislogás között,
és végül, mint egy ebihal, követem az áradatot,
beúszom a résnyire nyílt ajtón,
előveszem a könyvem, de nem olvasok,
Van Gogh festményét bámulom a könyvjelzőn,
ahogy magába tekeredik az ég, s tudom,
valójában én is abban a spirálban utazom,
ami éjszaka a csillagok között ér véget,
a metróban mindig átnézek a két fülke közötti ablakon,
mint észrevétlen folt az ülésen, az alvó fiút figyelem,
aki úgy szorítja hátizsákját, mintha a holdat rejtegetné
a belső zsebében, ha behunynám a szemem,
észre se vennék, hogy nincsen gondviselés,
hogy védtelenek vagyunk egy zárt metrókocsiban,
és csak utazunk tovább
egy hajléktalannal, aki vizezett borral a kezében száll fel,
leül, és imádkozik, nem zavarja, hogy elfogyott körülötte
a levegő, tovább suttog, látom a szemén a fohászt,
talán én is meghallom az üvegen át,
s mint isten, csak szemlélem tovább.